

- Бъди жив и здрав, Асене. Моля бога ден и нощ да ти дабува крепкост... Ти имаш нужда от нея. На мене за какво ми е? Каква полза? Ти си млад, твориш велико дело... Още по-високо бъдеще те чака... А аз? Загубен човек съм вече. Не ме бива. Ако стане нещо за мене, оставям децата си на твоите грижи.

Царят го вдигна, сложи двете си ръце на раменете му:

- Не си прави грижи, кир Тодоре. Вярвам, че съм направил за тебе всичко това, което е било по силите ми. Ако нещо съм пропуснал, не е било от зла воля. Днес е щаслив ден за мене. Искай ми дар каквото пожелаеш и ще ти бъде даден.

Кир Тодор поклати глава:

- Очите и свободата си не мога да върна...

Тъга премина през зениците на царя.

- Трябва да носим с помирение отредената си от бога съдба. Каж ми, Тодор Коменен...

Гръкът въздъхна. Поледна по посока на мястото, където усещаше, че стои момичето.

- Нека дъщеря ми поиска каквото желае сърцето й...

Самодържецът се извърна очудено и погледна към девойката, която стоеше чинне изправена на няколко стъпки от тях. Слънцето се отразяваше в блясъка на косите, на очите, на друхите, на устните й - червени като свежи малини.

- Коя е тази мома?

- Дъщеря ми Ирина...

Царят възкликна поразен:

- Но как е възможно!

- Какво те очудва, царство ти? Ирино, ела и целуни ръка на самодържеца.

Тя полека приближи, стройна и права като стрела, след това сведе чело с гиздаво движение и леко докосна устни до подадената десница.

- Нали е почти връстница на Петра?